

ELŐFIZETÉS:

Egész évre . . . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét
illető küldemények a
szerkesztőnek, anyagiak
a lap tulajdonosnak kül-
dendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ KÖZLÖNY.

HIRDETESI DIJ:

egy 1 hasábos petit sor
10 kr. többzori hirtetés-
nél olcsóbb. Nyitlatter
sora 25 kr. Bélyegdíj min-
den hirdetésnél 30 kr.
A hirdetések Bittermann
Nándor nyomdájában és
a szerkesztőnél fogad-
tatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 15 kr.

Megjelenik minden kedden.

Egyes szám ára 15 kr.

Zomborban mindenki, aki elég szerencsétlen a kormányal egy nézetten lenni, protekció nélkül is megkapja azt a címet, hogy mameluk. Persze az adószállítás népszerű téma. Nálunk csak azt kell mondani: ingyen szivarozunk, ingyen iszunk! Sőt nem is szükség ezt létesíteni; elég ígérni. Már akkor az ígértező nem svindler többé, mint más, aki alaptalanul hiteget, hanem — jó hazafi, pártolni való honboldogító.

Azt tudjuk ugyan mindnyájan, hogy ha pénzt adunk a kezébe valakinek, akivel mink rendelkezünk, az köteles arról a pénzről felelőség terhe mellett elszámolni.

Ha adót fizetünk, pénzt adunk a magunk teremtette, saját többségünk alkotta kormányának; az el is számol róla, mi a számadást helyben is hagyjuk. Hanem ha aztán megint sora kerül annak, hogy a kormánynak kiadásai legyenek miránk, mert mi nekünk beruházásokra, ellátásra, gondozásra, vasútra, iskolára, ártéremtesítésre van szükségünk: akkor azt mondjuk, hogy a kormány pazar, hogy a kormány hiába költ, hogy itt az adótul megélni nem lehet. A becsei, kulai, palánkai ember, míg a járásbírósgát telekkönyvvel, a városát adóhivattal nem ruházták föl: szitkozódék az ellen, hogy a kormány legvitálisabb igényeit elhanyagolja; hogy érdekében, kedvére nem tesz semmit. Ha megadja egy perccel szaporodik az adója, akkor szid mindenkit fölfelé, egész a legfelső állásig.

Pedig hát nincs nálunk ember, sőt asszony sincs, aki ne tudná, hogy piknik, majális, vagy akármiféle közderülségre szánt mulatság, kiadás nélkül járhat. Tudja, aki élvez, vagy élvezni akar, hogy azért viselni való teher is jár. Csak akkor nem tudja ezt, ha a kormány kényelmünk fejlesztése, igényeink kielégítése, közjavunk fokozása érdekében új intézményeket teremt, melyek tán szinte elég népszerűtlenek mint épen a majális vagy piknik, pénzbe kerülni, és kiadási szaporulatot vonni maguk után.

Hála Istennek! vagyunk már annyira, hogy tudja megyénk minden haladni akaró fia, hogy iparunk, földművelésünk fejlesztésre szorul; mert a míveltebb szomszédnépek ezen téren alkalmasabb eszközökkel rendelkezvén, ha nem mozdulunk és a régiben maradunk, vetélykedésükkel, konkurenciájukkal egészen tönkre szorítanak bennünket. Azt is tudjuk, hogy ha nem tanulunk zongorázni, hát nem tudunk; ha nem tanulunk finomabb iparkezelést, ha nem ismerjük a nagyobb jövedelmet és kelendőséget biztosító terményeket, hát nem boldogulhatunk.

Tehát azt is kitudtuk, hogy iparilag és földművelésileg egyaránt elhanyagolt megyénkben, az ezen szakokra alkalmas és képzett tanítók, szakiskolák kellenek. Azt is tudjuk, hogy ez eddig az ország pénzből, melyet pedig kifogástalanul elszámoltak előttünk vagy megbízottaink előtt, mindaddig nem telett ki. Azt is tudjuk, hogy se magán buzgóságából, se saját áldozatunkból nem akarunk, nem birunk ilyen, megélhetésünkhöz immár okvetlenül szükséges intézeteket létesíteni.

Hanem azért ha előáll valaki, aki kedvenc közszenvédélyünknek, a teher könnyebbitésnek mézesmadzagját úgy édes ígéretek alakjában elhuzgálja a nyelvünk alatt: azt már követjük, nem keresve, hogy lehet-e üres zsebből, üres kasszából ezt meg azt teremteni; nem keresve, milyen számításal akarhat nekünk valaki többet adni a létezőnél úgy, hogy a terhünk kevesebb legyen; nem keresve, hogy üres konyhában akármilyen jó szakácsné is bolond.

Persze jó azt úgy félboros fejjel végig hallgatni, hogy leszállítják az adót, építenek ilyen

meg amolyan iskolát, két hét alatt elintézik örökösödési pörünket, pártolják a magyar ipart. Akkor, az első jó hír mámorában senki se gondol arra, hogy ingyen a Krisztus koporsóját se őrizték; ha valamit az ország csináltat, végeztet a közjóra, hát azt a csinálót tartani és fizetni is kell; és hogy ha új, eddig nem létező valami az a csinálni való, biz ott új, eddig nem létezett költségbe is kerül a kivitartása.

Ne tegyünk hát úgy, polgártársak, mint a részeg ember, hogy huzatjuk a cigányonyi karjaskadtag, hanem aztán ha tányérozni jön, leszemtelenezzük és kereket oldunk. Ingyen nem is adunk, nem is kapunk semmit.

Ne mondjon hát egy józan eszűnek számitandó szavazó polgár se olyat, hogy ez meg az a párt majd szaporítja a hasznunkat és kényelmünket, de a mellett csökkenti a terhünket. Háztartásunkról tudjuk, hogy ha spórolni akarunk, kevesebbet kell kiadni, többet bevenni; de jobban élni, többféle élvezetben részesülni és mellette megtakarítást várni, ez — mondjuk ki a maga nevében — önbolondítás, szántsándékos megeszelősödés.

Igaz, hogy a szegény kasza-kapaforgató embernek csiklandozza az oldalát a biztató hittegetés; nincs is elég belátása és önállósága arra, hogy válasszon; de hát mért hisz jobban holmi pénzen vett nagyszájú és üresfejű kortesnek, aki őt csak lépre viszi, kihasználja és cserben hagyja — mért hisz ennek jobban, mint azoknak, akik senki fiával nem puszkodnak, hanem elmondják az ország dolgát úgy, mint ahogy van; se nem szépítve, se nem feketítve?

Nem szavazó jogot, hanem szájkosarat érdemel minden ember, aki egy ital borét vagy egy mézes ígérteért beleáll a világbolondító bandájába nagy dobosnak és kiabálja azt, amit se nem tud, se nem ért. Ha nem tud minden ember budlibicskát csinálni, mert nem tanulta: akkor az ország dolgát intézni se értheti, ha nincs ahhoz való tudománya. Hallgasson hát azokra, akik azt tanulták és ne akarjon okosabb lenni, mint a milyen lehet.

Nem akartunk evvel semmi egyebet mondani, csak azt: hogy nem ám az a legjobb hazafi, aki mindent ígér; hanem az, aki tesz, amit tehet.

Mindennap untig olvassuk, hogy így-úgy el vagyunk maradva, itt meg amott lefőz bennünket a szomszéd haladottabb nép; utól kell érnünk, különben elveszünk. Azt is olvassuk, hogy lassacsokán de haladunk; megy az ország, mint ország előre, ha egyeseknek terhére esik is. De azt már ritka újság meri megmondani, hogy hát haladni annyit tesz, mint valami utat, a régivel jobbat csinálni; újítani, javítani annyit tesz, hogy ráköltetni ráfizetni a régi rosszabbra és azt igazítani, célszerűsíteni. Ez meg annyit tesz, hogy vagy adjon, akinek ez a kívánsága, áldozatot, vagy elégedjék meg a régivel. Megelégedni pedig nem tudunk, nem is lehet, nem is szabad — tehát adjunk az intézőnek, az építömesternek — a kormánynak — azt, ami az építésre szükséges: pénzt.

Egyikünk se hiszi, ha a kis házból nagyobbat csináltat, ha a rossz kosztot jobbra változtatja, hogy e mellett takarítani foghat. Tehát mért vagyunk olyan vakok, hogy a hazának, ennek a nagy családnak, jobb élelmézését, nagyobbítását, szépítését, okosítását új terhek nélkül gondoljuk létesíthetőnek?

Polgártársak! Ma-holnap odaléptek a szavazó szobába, megmondani, kit akartok tovább az életeken látni, ügyeiteket kivel akarjátok elintéztetni. Halottatok sok szép beszédét; megelégedve nem vagytok, mert ígérteknél egyebet eddig egyik konkurrens párt sem adott, vagy ha tettek is, azt úgy tették, hogy abból az egyes ember, kivált aki a világ sorsáról keveset tud, nem igen sok hasznot húzott. Nem adunk mi nektek tanácsot, azt se mondjuk meg, hová huzzatok. Azt az egyet tudjuk, hogy a

kormányra csak a sok adóért haragszotok és csak azért szeretnétek mást, mert elhitette veletek, hogy terheteken könnyít, hogy ő általa fizetni valótok kevesebb, kapni és élvezni valótok több lesz.

Ne higyetek neki; amit, hazudik, aki mondja. Igaz, hogy sok az adó; de hát ki tehet róla, hogy az ósapáink semmit se tettek, reánk csak gyümölcsözötlen örökséget, elhanyagolt és minden ízében kezdetleges államot hagytak örökségül? Már most nem tehetünk hát egyebet, mint az olyan telkes gazda, aki rossz földet, fölszeretlen gazdasági eszköz-hambárt jussol. Annak sincs más módja, ha jobb jövőt akar, mint hogy tőr, áldoz, költ, beruház és nem csügged el, ha a jelen terhei nagyobbak, mint előnyei; hanem kitart, dolgozik duplán, költ szimplán, amit kihasználni lehet, kihasználja és ami a fő: bizik-kétségbe nem esik. Már Petőfi mondja, hogy,

A kétségbeesés a legsötétebb
Istentagadás.

Ne Istent, hanem magunkat, tulcsigázott igényeinket tagadjuk meg tehát; legyünk takarékosak, serények. Nézzük meg jól, hova teszi a pénzünk az ország sáfárja; de azért legyünk is oly józanok és méltányosak, hogy ne handabandázzunk hiába, ha egyszer meggyőződünk, hogy tőlünk szedi, reánk költi. Van módunk most ezen részben is megadni a 404-ed rész voksot; mert hisz mi is választunk magunk egy képviselőt. Mondjuk meg neki, akárki lesz, hogy a viselt terhekért mi jogot várunk; mondjuk meg neki, hogy a terhet csak úgy viseljük szívesen, ha szavával és befolyásával ő is oda működik, hogy ez a teher a lehető legkisebb legyen és lehető legtöbb előnnyel járjon. Mondjuk meg neki, hogy mik az igényeink, hol vagyunk elmaradva, miben szeretnénk kedvezést; mivel tudnánk magunkon segíteni.

De hogy ezt tehesük, ne panaszkodjunk, ne nyögjünk hiába; hanem álljunk most talpra egy szálig és jogunkkal élve, hassunk oda, hogy a mi emberünk lehessen a mi ügyesbajos helyzetünk szószólója, aki aztán ott, ahonnan az igazi segély kiindulhat, meg is tudja, meg is akarja mondani, hogy hol és mi fáj nekünk.

Eddig kötelességeinkről és panaszunkról volt a szó; jövőre majd óhajainkról beszélgetünk.

A VÁLASZTÁSOK ELŐTT.

- De kérlek Olga . . .
- Nos?
- Nos hát ez nem maradhat tovább is így, mert . . .
- Mert én nem tartom tovább ki ezt a tühretlen állapotot. Három hónapjánál több már, hogy ott hagytam esendes kisvárosi hivatalomat, hogy ide kövesselek a főváros zajába téged, ki dacára végtelen szerelmemnek . . .
- És szűk kis szobádnak . . .
- Kérlek Olga ne szakíts félbe! Dacára forró szerelmemnek, mégis hozzá mentél ahhoz a csúf vén Brezlmájér Tóbiáshoz, és megvetve az én igaz érzéseimet, melyek gazdagságát . . .
- Csak a te szegénységed multa fel . . .
- Olga! szíviünk igaz szerelmére kérlek, ne gúnyolódjál. Mert ha meggondolom, hogy én ide követtelek téged a főváros zajába, de csak azért, hogy csak néha-néha válthassak csak egy-egy szót is veled, — és ezt is csak olykor, mikor egyik-másik nőgyuletről jössz, hol elnöki tisztet vedgeted . . . hogy azután orrom előtt inasod megint becsapja kocsid ajtaját, és én újra akár napokig epekedhetem ajkad mosolyáért, szemed egy pillantásáért.
- Lásd édes Olga, akkor talán még jobb lett volna, ha nem mész vala nőül e gazdag szódagyáros-hoz, hanem megelégedve az én szerény fizetésemmel, és szűk kis szobánkban . . .
- Fehérneműket foltozni, burgonyát vacsorálni, s emellett még szerelemben felolvasni, és szegényen élni . . . ugy-e édes barátom?
- De gazdagok lettünk volna szerelemben! De ha már így vagyunk, gondold ki a te kis okos fejcskéddel valami jót, hogy miként találkozhatnánk gyakrabban, hisz ezerszer hallhattad, hogy az igaz szerelem leleményes . . .
- De óvatos is! Légy csak nyugodt, várj, és . . .
- És? . . .
- Kocsim itt áll már. Isten megáldjon. És míg

a szerelmes Ernő édesen csókolgatta a piei rózsás új-jakát — biztató mosoly intette türelmére a csügge-
teg ifjút.

— Ilyen korán jössz már az irodába, édes Olgám? Talán szabód vár?

— Nem; fontosabb dolog végett jöttem.

— Még fontosabb dolog végett? s ugyan mi lehet az? Talán a Lóri papagájának szárnyából esett ki megint egy tollszál?

— Ne tréfálkozzál oh édes Tóbiás, a haza jövő-jének sorsa van letéve akaratod erejére, s elhatározá-
sod szilárdságára.

— A haza jövőjének sorsa... rebegte Tóbiás
úr halotthalványan, és imádottszereű tekintetét vetett
parancsoló madonnaként ott álló nejeire.

— Brezlmájér Tóbiás! Fentebben dobog-e a te
szíved a szép, jó és nemes eszméjért? Lakozik-e a te
szívedben önzéstelen hazaszeretet? Tudnál-e te áldozat
tenni le a haza szent oltárára?

— Igenis, tudnék... nyögte megadólag Tó-
biás úr!

— Tudod-e te Brezlmájér Tóbiás, hogy te eddig
elhízázt, haszontalan életet folytattál! Nem hevült
lelkedben semmi szikra az ősi jogát, és nem lángolt
szívedben semmi tűz a jövő nagyságáért. Nem volt
benned buzgalom, nem szeretet, a tudomány, a keres-
kedelem, az ipar...

— Bocsanat édes Olgám, merte ellenvenni Brez-
lmájér Tóbiás, már az ipar terén én bronzérem-kitünté-
tést kaptam. Szólvízgyárom első az országban és a
Reisz — Greisz — Schleiszi nagyherceg titkárjának
a veje már udvari szállítói címet is ígért...

— Oh igen, édes Tóbiás, te előharcosa vagy az
iparnak, és ép ez az amire leginkább számítottak
sikerülésében. Lásd az országos képviselői választások
országoszeret megindultak, a társadalom minden rétege
képviselteti magát már ott — csak épp az iparos osz-
tálynak nincs még kellő számu képviselője országgyűlé-
sünkben. Pedig éppen az ipar azon faktor mely egy
országot nagygyá és elsővé tehet...

— Igen, csak éppen az ipar azon faktor...
ismételte Tóbiás úr.

— No lásd! De hát mondd oh Brezlmájér Tóbiás,
nem érzed te magadban hivatást valamely nagyobb
célra is mint csak szólvízgyártásra? Nem azért vá-
lasztottak-e meg fővárosi bizottsági taggá is, mert
arra hivatottnak tudtak? Nem-e tartozása, kötelessége
egy hazáját szerető férfinak hazája boldogságáért va-
gyonát, erejét, önmagát feláldoznia? Nos Tóbiás, ér-
zesz-e te magadban erre erőt?

— Igen! én feláldozom magamat!

— Ezt vártam tőled Brezlmájér Tóbiás, jer hadd
csókoljam meg nemes homlokodat!

— Édes örömmel hagyta ezt Tóbiás úr megtenni,
de ezemeiben a föllángolt tűz lassankint lelohadt; és
keblében a lelkesülés helyét már a második percben
a csüggedés érzete foglalta el, és félfenken kockáztatta
meg a kérdést. — De hogyan?

— Hogyan? hát egyszerűen. Gyakrabban fogsz
a klubba járni, ott megismerkedel a hangadó embe-
rekkel...

— A Kelner haragúntával és a Zöller hár-
fagyárossal?

— Lám már szellemes is vagy! Azokkal a többi
előbbkelőkkel. Fogsz nyilvános felolvasásokat tartani,
hirlapi cikkeket írni az iparról...

— Felolvasásokat, hirlapi cikkeket... hisz én
ezt talán nem is tudok!

— Oh, arra nincs is szükséged! Elég ha szán-
dékod szilárd, és ha meg van az elmélet A technikai
dolgok elvégzi holmi gép is... egy titkár. Neked
egyéb teendő sincs, mint csak kijelölni a tárgyat,
hogy miről — és meghatározni hogy hogyan működ-
jék a gép... és a kész cikk alá nevedet oda írni.
Nos jó lesz így?

— Jó lesz, nagyon jó lesz, édes Olgám lelkem;
de honnan szállítunk ilyen gépet? he-he-he!

— Ez is legegyszerűbben fog menni! Az újság-
ban anonszíroztatjuk.

— Mivel köszönjem én meg neked mindezt?
szólt elérzékenyülve Tóbiás úr, és szemében két fényes
gyöngyöcskéje jelent meg.

— Jutalmam egyrészt szereteted, másrészt azon
magasztos öntudat az, hogy hön szeretett hazámnak
használtam, amikor egy törekvő, szívvel-lelkekel ma-
gát a közügynek szentelő férfit sikerült nekem a
független kereskedelem- és ipar kibontott zászlója alá
vezetnem!

Büszke önértéssel nyújtotta oda nemes gerjede-
lentől magasztos homlokát Brezlmájér Tóbiás úr
Olga ajkai elé — ki forró csókot nyomva oda jóslat-
szerű ihlettséggel mondá:

— Ime előleges jutalmad. „Éljen Brezlmájér
Tóbiás országgyűlési képviselő!”

Olga elhagyta a termet, és harsány hangon kiál-
totta újra valaki: „Éljen Brezlmájér Tóbiás, ország-
gyűlési képviselő!”

Nem lehetett más, mint Lóri a papagáj...

Olga két iratot adott át kézbesítés végett inasá-
nak, az egyik egy laphoz volt címezve s így hangzott:
„Keresetitek egy előkelő családhoz titkári állo-
másra egy képzett fiatal ember. Bővebbet e lap kiadó-
hivatalánál.”

A másik Ernőnek szólt: „Holnap reggel jelent-
kezzél férjemnél! Én is ott leszek.”

Ministeri bársonyszék lágyaságú párnákról rózsás
álmok után kelt fel másnap reggel Tóbiás úr, sehogy-
sem találván a legjobb vezéreik eszmét melylyel leg-
először fűtőn be a gép a kormánynak. Olga is ott volt.

Az inas Bárdi Ernő urat jelentette.

— Jöhét!

— Fogadd te őt édes Olga; s beszéld meg te vele
az ügyet!

— „Igen.”

— Bátor vagyok magamat a hirlap uton hirde-
tett titkári állomásra ajánlani!

— Ah ön az? szólt Olga; és biztatólag mosoly-
gott. Csakugyan szükségünk van egy egyénre, ki fér-
jem helyett vezéreiket, programbeszédet és

egyéb a mándátummal járó dolgokat megírja. Képes
ön erre, és vállalkozni?

— Magam is hirlapíró lévén — így parancsukra
állók.

— Ez felséges, felséges! tapsolt tenyerébe Tó-
biás úr.

— Ugy-e bár a hátulso szobát rendezhetjük be
Bárdi úrnak, hogy alkalmas vezéreikkeszménél rögtön
kéznel legyen. Arról pedig, hogy asztalára a borhoz
kvintesszenciás szóda járuljon — majd én gondosko-
dom. Ugy-e mi jó barátok maradunk, édes hirlapíró
kollega úr?

Az ügyes Bárdi hasábszámra írja a kormány-
párti vezéreiket; a szép Olga a cikkirő lelkét inspi-
ralja és a kortések legijóit fogadja, Tóbiás úr pe-
dig rendkívül meglepődten bólint már most is
mindenre: igent.

Hidassy Pál.

Topolyán, 1881. június hó 18.

Tekintetes szerkesztő úr!

Szíves engedelmevel van szerencsém a követke-
zőkről értesíteni.

Folyó hó 15-én este 8 órakor tettes Kármán
Lajos úr — mint az Uj-Verbászi választó kerület sza-
badelvé követé — s jelenleg követ jelöltje — közsé-
günkbe érkezett és szép számu választó polgárok által
a község határszélén üdvözölve lelkesen fogadtattott.

Másnap d. u. 4 órakor a községháza előtt, mint-
egy 2—300 választó polgárság jelenlétében beszámoló
beszédét fényes sikerrel éljenek között megtartotta;
s ezen talpraesett beszédében kinyilatkozta, misze-
rint ő határozott szabadelvé továbbra is megmarad s
programja is az marad, a mi eddig volt; — s mint
ilyen a nemzet érdekében tőle telhetően mindent elkö-
vet arra nézve, hogy a haza felvirágozhasson s bol-
dog legyen!

Beszédét 6 órakor fejezte be.

Ennek megtörténte után 4 hintó kíséretében He-
gyesre ment ugyancsak azért, hogy még az nap a be-
számoló beszédét ott is megtarthassa hol — mint ér-
tésünkre esett — nagy örömmel s lelkes eljenzéssel
fogadtattott.

Ezen fogadtatások, valamint azon körülmény,
hogy a választó polgárság értelmeseinek nagyobb
része szabadelvé — biztos reményre jogosítanak ben-
nünk arra nézve; miszerint fentnevezett t. Kármán
Lajos úr e választó kerületben újlag 3 éve szabadelvé
követnek megválasztatni fog.

Adja Isten, hogy úgy legyen! (Ugy is lett!)

Harmath Károly,
jegyő segéd.

Hírek.

A zombori állami főgymnasium alsó négy osztá-
lyának rajzait Kovacsits szaktanár kiállította közszem-
lére. Öröm látni a tanulók pontos, tiszta munkáit;
sőt helyel-közé fordul elő nem egy jól iskolázott
alkotó felfogásra valló mintázat is. Futólag a követ-
kező ifjak rajzain akadt meg kellemesen szemünk: I.
oszt. Beringer, Löserth, Koch, Kolarits. II. o. Ursó,
Spitzer, Rauschenberger; III. o. Maczitz, Radoychich,
Csavrák; IV. o. Cveits, Allaga, Perisits, Himmelsbach,
Longauer. Hát még ha az intézetnek rendes megfelelő
rajzterme volna, mennyit lehetne akkor produkálni?...

A helybeli izraelita elemi iskolában az évrő-
vizsgálatok július 3-án és 4-én tartatnak. A gondnok-
ság az érdeklődőket szívesen látja.

Dr. Gruner Samu ügyvéd és dr. Schlezinger Samu
orvos egyenkint 5—5 ezüst forintot ajánlottak fel az
izr. elemi iskola legderekabb tanulóinak jutalmazására.
Éljének!

A helybeli államgymnasium évrő ünnepélye f.
hó 30-án lesz a városbáza kistermében. Reméljük, a
szülők tömeges megjelenésükkel igazolni fogják, hogy
ezen intézet művelő értékét és jótékony hatását teljes
mértben becsülik. Mert a szegény tanulók javára ren-
dezett multkori színelőadás silány látogatottsága
ugyan nem vallott ilyen értékre.

Beküldetett. Egy apatini trafikos a 85 kros cso-
magú szivarka dohányt 95 kr-ért árulgatja olyan nesz-
szel, hogy: új, friss, finom. Szabad ez? D. (Küldje be
a nevet a pénzügyőri biztossághoz, ne az újságba. Ott
majd kielégítőleg megoldják a kérdést, ha — igaz. Sz.)

E. verbászi postakiadó 2400 frt hiány hátraha-
gyása mellett kerekelt oldott. Hivatalból köröztek.

Beküldetett. Polyó hó 27-én délelőtt lesz növen-
dekeimnek vizsgálja, mely alkalomra a t. e. szülőkét
és ügybarátokat szívesen meghívom. Mokry Amália.

Beküldetett. A cservenkai postavezetőt kénytelen
vagyok nyilvános uton felkérni, szerezné meg tanul-
mányozás végett „Krugge's Umgang mit Menschen-
melyből bizonyára megtanulhatja, hogy a köszönést el-
szólas fogadni. Ugyan neknek többen úgy, hogy nem
köszönnek ha belépnek a hivatalba, de én azt tartom
az ember, ha ember, ne úgy lépjen be bárhová, mint
az ökörbéres a négyes cugjához. Bizony ott sincs „se
kutya, se fogadj Isten.” L. (Panaszát közöljük azért,
hogy megjegyezhesük, miszerint postán, vagy más
százszek által egyre-másra nyitogatott hivatalban a
dolgát végző tisztet a köszönéstől fölmenti a szo-
kás. Hisz neki folyton a pontos kiszolgálásra és szá-
mozásra kell ügyelnie; ő szoroz, összead, irányít stb.
Ezt alászállgójakkal megszakitani — a pontosság ro-
vására lenne. Magam láttam, hogy Szende miniszternek
nem köszönt a ceglédi vasuti jegykiadó; és ő nem szólt
semmit. Tehát köszönést elfogadni dukál, de közszol-
gálatra alkalmazott egyének hivataluk betöltése köz-
ben magasabb érdekek miatt e szokás törvény alól ki-
veendők. Szerk.)

A nmlgu kultuszministerium jun. 17-iki 16618.
sz. leirata következtében, Nikolits György jogász a
a Mihajlovic-féle ösztöndíj javadalmasa lenni megszűnt.

Fegyvergyakorlat. A Zomborban székelő 23-ik és
újvidéki 6-ik ezred tartalékai július 15-étől 27-ig
tartó kéthetes fegyvergyakorlatra vannak behíva.

Az országos nőiparkiallítás bejelentési határidejét
sokoldalú kérésre jul. 10-ig meghosszabbították.

Zombor, Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomdája.

Ujvidéken e hó 15-én Schreiber Ferdinánd, az
ottani helyi érdekek fardhatatlanul buzgó képviselője,
az „iparkereskedelmi-pártoló egyesület” tagjai gyűlésre
hívta össze, melyben kijelentette, hogy úgy az iskola,
mint a hozzá való szertárak költségei, részint aláírá-
sok, részint reális hipoteka utján fődözve vannak.
Tehát mi sincs többé utjában annak, hogy az iskola
f. év szept. 1-én megnyíljk. — Megyénk ez irányu
buzgalmán örülünk; ha még némi kezességünk volna
az iránt, hogy az az iskola ma g y a r iparosokat fog
nevelni — akkor pláne tapsolnánk.

Beküldetett. Igaz történet. A mult napokban egy
talpig derék orvos, akinek véletlenül zsidó nevet ha-
gyott az apja, Bezdánban járva, rugós kocsjával va-
lahogy oly helyre tévedt a setétben, hogy emberi se-
gély után kellett kiáltania. Ot-hat keménykaru bezdáni
bugyogós atyafi a sok hívásra oda is ment és kiségi-
tette a jó urat; de meg nem álltak azért megkérdeni,
hogy hát kicsoda-micsoda.

— En (tegyük!) Dr. Troppauer, vagyok.

— Ááá — kiáltanak föl egymásután a fölvi-
lágosult(?) emberbarátok — ennek kár volt segíteni,
mert ez neve után zsidó.

No de legalább reméljük kinéz egy kis áldomás?

A szegény orvos, mint afféle pechvogel, össze-
vissza kutatja zsebeit, de csak nem talál tizesnél apró-
bb bankót. Odafordul hát a sápiástákhöz:

— Barátaim! Maguk nagy szíveséget tettek
velem, hogy kiségitettek bajomból; fizetnék is szívesen
áldomást, de lelkemre mondom, nincs nálam apró pénz,
még forintos se. Hanem mondják meg, kicsodák, ha
megint kijövök a járásba, megszolgálom a jóakarátukat.
— Nem meg mondtam? — szól föl erre a legszája-
sabb — mondtam ugy-e, hogy zsidónak kár segíteni...
Ebből kettő a tanuság; 1. bezdáni paraszt ember
szíveséget aki csak teheti, ne vegye igénybe; 2. Aki
csak teheti, ne használjon olyan parasztfülben rendör-
ellenes nevet; mert legalább északa mentve van attól,
hogy észrevegyék rajta, kicsoda. — ssy.

Blaháné, a nemzet csalogánya, ma este csak-
ugyan megkezdí vendégszerelését. Aki a halhatatlan
művésznőt élvezni és esodálni kívánja, siessen jegy
után látni. Csóka igazgató a vidékiek számára 20 je-
gyet félre tett, nehogy ha csak este érkeznek be, za-
varban legyenek. Reméljük, a vidéknek az a husz jegy
nem lesz sok.

A „Bácska” táviratai:

Hódságh, Rónay határtalan lelkesedéssel
egyhangulag képviselővé választott. Valamint
a kormánynak ugy a képviselőnek is bizalom
szavaztatott.

Apatin. Steinacker száz nemzetiségi és
nehány renitens párthive, megemberelték magu-
kat és megbecsülték Apatin régi jó hírnevét
avval, hogy visszaléptek. Így Matlekovics, mint
pénzkapacitás és iparkereskedelmi világember
egyhangulag kerületi képviselővé kiáltott ki.
Programja szabadelvé.

Rigyica. Latinovits János a kerület színe-
java által kormánypárti képviselőnek egyhangu-
lag kikiáltott. A lelkesedés nagy; ilyen láрма
döntötte le Jerikó falait.

Kulpin. Dimitrievics Milos, kerületünknek
az alkotmányos évad beállása óta képviselője,
ezen közbizalmi méltóságban egyhangu lelkesé-
dészel meghagyott.

Hódságh. Rónay István megválasztása
fölötti öröm egész kerületünket, de különösen
városunkat elárasztja. Estére nagyszerű bankett
tervezetik.

Kula. Kármán Lajos ellenjelölt nélkül fel-
lépett képviselőnk általános lelkesedés közben
újbol kikiáltott.

Ó Becse. Popovics Vazul volt kormány-
párti képviselőnk Popovics Panta petrovosz-
lói demagóg pópa nemzetiségi programja elle-
nében 303 szótöbbséggel megválasztott.

Palánka. Gromon 1795 beadott szavazat-
ból 1081-et, Nagy Kálmán 605-öt, Popovits Dóme
109-et kapott. Az intelligencia lelkesültsége leir-
hatlan. Egy hangot hallani: Éljen Gromon!

Bács-Almás. Bárd Rudits József 383 szó-
többséggel ismét országos képviselőnk lett. Az
ellenzék dühe, leveretése miatt, tajtékzik. Az
értelmiség diadalérete teljes.

Baja. Latinovits Gábor roppant küzdelem-
mel, de mégis sikerrel, kijött képviselőnek; sza-
vazati többsége 26. Éljen a Tiszakormány!

Nemes-Militics. A kernyajai kerületben
Szemző Gyula mérsékelt ellenzéki, Ambrozovics
Károly függetlenség ellenében 312 szóval győ-
zött. Ambrozovics mellett Morovica és Pacsér
majdnem egyhangulag tüntetett.

Titel. Militics Szvetozár 488 szóval győ-
zött; a szabályi járás buktatta meg a derék Ni-
kolicsot. Rendzavarás nem fordult elő.

Ó-Kanizsa. Bárd Podmaniczky Frigyes
284 szótöbbséggel győzött. A küzdelem az ellen-
párt részéről elkeseredett volt. Az ellenzék kor-
teszfogásból megforditva közz a győzelmet a bu-
dapesti pártlapokkal. Tudatjuk ezt, hogy a kö-
zönség ítélhessen róluk.

Felelős szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: Bittermann Nándor.

lódhető p
szempony
ajku, nag
műveltség
nemzeti e
den nyelv
mányos e
jeligét irt
gánérdeke
szemben. g

Meg

Holnap n

borban ka

jelent —

ha buzgal

nesen a v

Mi b

hagyomán

dig mocso

magyar ha

gattak, ki

szóbeli, sz

ügye töltü

Igen.

Mert

helyi visz

nyos pártf

kozat, han

rosának

helyben ha

dett nem

reszesitü

loen vis

eksztra ki

sürges, me

összes polg

biztosítanak

Az itt

amennyire

e haza szá

barátai, od

mifele priv

Mert világo

kell, amibe

megvalósita

hogy; adj

És itt

szóra. Ne

a hazugságo

ügyis me

Nem ig

píroson is

közben vag

vidékre me

haltak ugy

lasztó 17-tes

ségi párti s

sok, de nag

vagy más e

a magyar p

kintjük, hog

járt biztosra

másféle mur

radni a szav

»ugyis me

sáját tudatl

Ha öss

marad, az s

Mert bizon

rok Istene

dalás nélk